

»Om des geloofs wille?» herhaalde Angelina, »wat is dat, om des geloofs wille?»

De jonge man kuchte eens. »Ja, dat is een beetje moeilijk om u dat uit te leggen. De Roomschen gelooven, zooals gij weet, aan den paus en bidden tot de moeder Gods; onze vaderen wilden dit echter niet meer. Zij wilden rechtstreeks tot God bidden en niet meer zoo van menschen afhankelijk zijn. Daarover werden de paus en de andere Roomschen boos en al degenen, die de nieuwe leer aanhingen, werden verbannen. Zij moesten allen hun vaderland verlaten, geheele familiën, mannen, vrouwen en kinderen.

Mijn voorvader Luigi Orelli naar wien ik vernoemd ben, want ik heet ook Luigi, was daar ook bij. Toen wij nog kinderen waren, vertelde men ons, hoe hij en zijn broeder Francesco, die bij het oude geloof gebleven was, en daarom niet behoefde weg te trekken elkander bij het afscheid weenend omarmd hadden. De laatste reikte mijn voorvader een doos met aarde uit den tuin van het ouderlijke huis te Locarno over. Hij vroeg hem, daar een bloem in te planten en zoo dikwijls hij die aanschouwde, hem en zijn ouderlijk huis te gedenken.

Nog op zijn sterfbed liet mijn voorvader, zich een bloem, die uit deze aarde ontsproten was, geven en hield haar tot aan zijn laatsten ademtucht in de hand.

»Waar gingen die arme menschen dan heen?» vroeg Angelina deelnemend.

»De meesten trokken naar Zürich en werden daar gastvrij opgenomen; in den loop der tijden vermengden zij zich geheel met de bevolking dier stad. Locarus is ons echter altijd nog dierbaar, en indien ik er tijd toe gehad had, was ik van Milaan uit zeker er heen gegaan. Het was mij echter onmogelijk en terwijl men er voorbij spoort, ziet men niet veel. — Kent gij het plaatsje Muralto bij Locarus? Hier zouden zich de bannelingen ingescheept hebben en van hier uit naar Bellinzana zijn gevaren, waar vroeger het meer eindigde.»

»Muralto?» zeide Angelina, die met wijd geopende oogen vol aandacht had toegeluisterd, »zeker, Muralto daar komt men voorbij, wanneer men van Minusio naar Locarno gaat.»

»En nu,» zoo besloot mijnheer Luigi, terwijl hij zich vaderlijk tot Angelina wendde, »legt gij denzelfden weg af en zoekt in Zürich een toevluchtsoord, wel niet om des geloofs wille, maar toch ook zonder dak en tehuis, en wij zullen hopen, dat uw ingang niet minder gezegend zij, en dat gij een nieuw en beter tehuis zult vinden.»

(Wordt vervolgd).

GEEN GOED PLAN.

Een Geschiedenis voor Meisjes.

't Is een aardig hoekje in den tuin, dat die drie meisjes opgezocht hebben. De grootste van hen is het buurmeisje Marie en de beide andere zijn twee zusters: Anna en Klaartje.

Dikwijls komen die meisjes bij elkaar om te spelen. Zij zijn niet slechts buurmeisjes maar gaan ook op dezelfde school en kennen elkander dus zeer goed.

't Is Woensdagmiddag en de meisjes hebben dien middag vacantie en nu is Marie bij de zusjes in den tuin gekomen om te spelen.

Spoedig hebben zij een hoekje in den tuin gevonden, om daar samen wat te keuvelen.

Dat zou heel aardig geweest zijn, indien niet Marie een heel leelijk plan besproken had en Anna en Klaartje niet met zooveel plezier dit

booze plan aangehoord en goedgekeurd hadden.

Op de school van juffrouw Koster, waar de drie meisjes school gingen, was ook een meisje dat Mina Mol heette. Zij was de beste leerlinge van juffrouw Koster, die zeer met haar was ingenomen. Altijd had zij haar werk keurig net in orde en steeds kende zij haar lessen en versjes op haar duimpje.

Marie kon dat niet goed verdragen. Vooral omdat zij niet zoo net op haar werk was en de juffrouw Mina, dikwijls aan Marie ten voorbeeld stelde en er op wees, dat Mina, die ruim een jaar jonger was dan Marie, haar in alles de baas was.

Mina had op school weinig vriendinnetjes, zij was een stil en bedeesd meisje en haar ouders waren arme lieden. Zij zou ook niet op de school

van juffrouw Koster gekomen zijn, indien een rijke dame zich haar lot niet had aangetrokken en het schoolgeld voor haar betaalde.

Ook konden Mina's ouders haar van geen fraaie kleederen voorzien, doch mevrouw De Vries zorgde ook hiervoor. Zij had een dochtertje van Mina's leeftijd, die ziekelijk was en niet naar school kon gaan, en zoo zwak was, dat zij dikwijls in een wagentje moest rondgereden worden, wijl het loopen haar te veel vermoeide. De kleeding, die haar dochtertje niet meer gebruikte, gaf zij aan Mina's moeder, die ze een weinig veranderde en voor Mina pasklaar maakte.

Dit alles had Marie afgeluisterd bij een gesprek, dat haar mama met mevrouw De Vries gehouden had en nu had zij iets bedacht, om zich op Mina, die haar volgens hare meening met minachting behandeld had, te wreken.

Nadat zij alles verteld had aan haar speelmakkers zeide zij: »Nu moet je mij helpen; als wij morgen naar school gaan, wachten wij haar op en zeggen dan: »Daar komt de jonge juffrouw De Vries aan, zoo Adrie de Vries kom je hier ook ook op school? Ben je weer beter?»

Den geheelen dag noemen wij haar dan Adrie de Vries.

Ook neem ik een bundel stalen mede, die ik van onzen manufacturier gekregen heb, om poppenjurken te maken, en dan vragen wij haar of ze soms ook stof voor een nieuw japonnetje uit wil zoeken, omdat haar japon zoo onderwetsch is.

Dat was een heel boos plan en het was te bejammeren, dat Anna en Klaartje er om lachten en dit slechte plan goedkeurden.

Zoo dacht de vader van de beide meisjes er ook over. Toevallig had hij het gesprek der kinderen gehoord, daar hij achter den muur bezig was een druivenwingerd te snoeien.

Zeer verontwaardigd ging hij huiswaarts. Spoedig was zijn plan gevormd. Hij zond de dienstbode met een briefje naar juffrouw Mol met de vraag of Mina dien middag met Anna en Klaartje mocht komen spelen, en als het kon of zij dan aanstonds met de dienstbode mede mocht gaan.

Wie zal de verbazing der drie meisjes beschrijven, toen mijnheer met Mina in den tuin kwam. »Kinderen,» zeide hij, »ik heb gehoord, hoe vriendelijk gij over Mina gesproken hebt. Ik heb je daarom een verrassing willen bereiden en Mina ten eten gevraagd. Gij kunt nu nog eens nader kennis maken en ge zult nog betere vriendinnen worden dunkt mij.»

Diep beschaamd zagen de meisjes Mina aan. Marie kreeg de tranen in de oogen, daar zij in zag hoe slecht zij gehandeld had. Toen mijnheer vertrokken was, vertelde zij alles aan Mina en vroeg haar vergeving.

Nog nooit hebben de meisjes zoo prettig gespeeld als dien middag.

Aan tafel zeide papa niets meer over hetgeen hij gehoord had, doch 's avonds toen Mina vertrokken was, bedankten de drie meisjes hem onder hevige tranen voor hetgeen hij gedaan had en vroegen hem om vergeving.

Nauwelijks behoef ik hier nog bij te voegen, dat Mina menigen middag met de drie vriendinnen kwam spelen. Op school waren Mina en Marie de beste vriendinnen en ook de beste leerlingen.

KNOET.

re woonde op het land een arme weduwe. Hare woning was klein, had eene rood geverfde deur en een met mos bedekt rieten dak. Zij had vier kinderen, een knaap en drie meisjes. De knaap, Knoet geheeten, was de oudste,

en daar er geen plaats was voor zijn bed in het kleine kamertje, moest hij in een tochtig zolderkamertje slapen, dat niet eens een venster had, slechts een opening, die bedekt was met een enkele groenachtige glasruit. De beide kleinsten sliepen in het